

КУЛТУРА

Лицето на победата

Любен Петров с наградата за млад живописец на името на Едмонд Демирджиян, изложба[1] на Едмонд Демирджиян и Любен Петров, Галерия „Ракурси“, 13 - 26 септември 2013

Тази година журито на традиционната вече награда определи приза като *Награда за живопис за обещаващо развитие и посветеност на изкуството*. Определение, което поставя акцента върху това колко трудно се прави живопис в днешното състояние на света и каква степен на посветеност на изкуството изисква това усилие. Без да рискува, журито тази година е заложило на един от най-сигурните кандидати. За разлика от предишните лауреати, които получиха много рано в кариерата си отличието и го приеха като сериозна мотивация, **Любен Петров** има голям опит в живописа, а огромното по обем „творчество“ на родения през 1984 автор илюстрира забележителна посветеност.

Любен Петров се дипломира в София (Живопис в НХА, 2007) с голяма серия мощни като експресия информели. Тъмни платна с по една голяма мида, охлюв или друг подводен обект. Монолитната отломка е потопена в тежка паста от бронз и акрил в стегната композиция без въздух, без фон и план, с чисто въздействащо тягостно състояние. Подводният свят като естетическа постановка се оказва ключ към неговата живопис и своеобразна концептуална призма или кредо на живописната му дефиниция. Това важи и за рисунките, които прави след дипломирането си – зайци и кучета в роли и сцени от филми на Дейвид Линч. Те са поставени в ситуации, отделени от зрителя чрез усещането за екранна композиция и дълбочина, вместо очаквания комикс ефект. Битуването на образите в кино персонажи и едновременно в реално и разграничено от реалността пространство предлага много консервативен и класически прочит на съвременната поп култура. Едно описание на света под

повърхността на водата или екрана завръща живописца към архаичните ѝ корени.

Family VI, acryl on paper, 160 x 140cm, 2007

My Home Killer, acryl on paper, 70x100cm, 2008

Family I, acryl on paper, 160 x 140cm, 2007

По-късно, по време на магистратурата си в Бърно, комбинира наслагванията на персонажи, застинали в своите (налудни) действия, с пейзажи и фонове, които продължават да бъдат едновременно пластичен слой и физическа среда.

acryl on canvas, 130 x150 cm, 2009

Враждебни или приласкаващи морски и космически повърхности активно участват в действието, упражняват натиск, притеглят или изстрелват чудатите герои в иначе банални ситуации и състояния. Целият този архитектурен декор участва изключително активно в „драматургичната стихия на действието” (по Исак Паси) в картините на Любен Петров.

Той вече не е предаден през гъстотата на водата или транс-формата на екрана, а се изразява с много висок хоризонт и остър ъгъл към плоскостта. Ракурсът поставя зрителя в позиция на дистанциран и привилегирован наблюдател.

Alone, acryl on canvas, 170x200cm,2010

Авторът сръчно избягва употребата на паралелни пластове и ограничава влиянието на Новата лайпцигска школа само до оригинални образи, свободно пренебрегващи логика или наратив, с действия, състояния и самото си присъствие. Разнородните пластове се разрояват в изобразяването на самите протагонисти, в характеризирането им, което запазва класически модел, но използва наслагване на привидно несъвместим актуален реквизит.

Последните платна на Любен Петров, представени в изложбата заедно с произведения на Едмонд Демирджиян, запазват въздействаща фантастично-абсурдна образност, но показват търсене в друга посока. Серията рисунки на плувци в схватка с водната повърхност са пробивът на проблема „плоскост и ракурс” и носят новата теза на автора. В останалата част от изложбата образите частично или напълно са напуснали (или стърчат от) повърхността, която до скоро наблюдавахме отгоре. Те преодоляват живописния слой и се преместват оттам, в едно и също пространство със зрителя.

Светът от композициите на Любен Петров, където съжителстват попарт, фолк и спортен жаргон, вече е горд победител в битката за своята автентичност и непреодолима доминация в съвременния свят. Гротеската, облечена в носии и скафандри, мустаци и бикини, колониална експлоатация и православен турбо шик, не е вече Лаокоон.

Йово Панчев

[1] *Лицето на победата*, II, III, IV, V, VI е заглавието на серията рисункис пливци (акрил и лак), включена в изложбата.

The face of victory

Lyuben Petrov with the prize for a young painter named Edmond Demirdjian, exhibition of Edmond Demirdjian and Lyuben Petrov, "Rakursi" Gallery, 13 - 26 September 2013

This year, the jury of the traditional prize already awarded the prize as an award for painting for promising development and dedication to art. An assignment that emphasizes how difficult it is to make painting in today's state of the world, and what degree of dedication to art requires this effort. Without risking, the jury this year has bet on one of the most secure candidates. Unlike the previous laureates, who received the prize very early in their career and accepted it as a serious motivation, Lyuben Petrov has a great experience in painting and the great volume of the author born in 1984 illustrates a remarkable dedication.

Lyuben Petrov graduated in Sofia (Painting at the National Academy of Fine Arts, 2007) with a large series of powerful as expression information. Dark sails with one big clam, snail or other underwater object. The monolithic debris is immersed in a heavy bronze and acrylic paste in a tight, air-free, no-plan and planar composition with a purely stinging state. The underwater world as an aesthetic setting turns out to be the key to his painting and a kind of conceptual prism or creed of his picturesque definition. This also applies to the paintings he makes after graduation - rabbits and dogs in roles and scenes from David Lynch's films. They are placed in situations separated by the viewer through the sense of screen composition and depth, instead of the expected comic effect. The beating of the characters in cinema characters and simultaneously in real and space-differentiated reality offers a very conservative and classical reading of modern pop culture. A description of the world under the surface of the water or the screen returns painting to its archaic roots.

Later, during his magistrature in Brno, he combines the overlays of characters in their (delusional) actions with landscapes and backgrounds that continue to be both a plastic layer and a physical environment.

Hostile or crawling marine and space surfaces actively participate in the action, exert pressure, draw or fire the strange heroes in otherwise banal situations and states. All this architectural decoration is very active in the "dramaturgical element of the action" (by Isak Passy) in the paintings of Lyuben Petrov. It is no longer transmitted through the water density or the transform of the screen, but is expressed by a very high horizon and a sharp angle to the plane. The rapture places the viewer in the position of a distant and privileged observer.

The author deftly avoids the use of parallel layers and limits the influence of the New Leipzig School only to original images, freely neglecting logic or narrative, with actions, states, and presence itself. Different layers are fractured in the representation of the protagonists themselves, in their characterization, which preserves a classic model, but uses an overlap of seemingly incompatible current requisites.

Lyuben Petrov's latest canvases, presented in the exhibition along with Edmond Demirdjian's works, retain an impressive fantasy-absurd image, but show a different direction. The series of swimmers' drawings in a skirmish with the water surface are the breakthrough of the problem of flatness and angle and bear the new thesis of the author. In the rest of the exhibition, the images partially or completely left (or protrude from) the surface we were seeing from above. They overcome the painting layer and move on the same area with the viewer.

The world of Lyuben Petrov's compositions, which coincide with pop, folk and sports slang, is now a proud victor in the battle for its authenticity and insurmountable dominance in the modern world. The Grotesque, dressed in costumes and suits, mustaches and bikinis, colonial exploitation and Orthodox turbo chic, is no longer Laokon.

Ivo Panchev